

עמ"ת 3678/06/15 - ס ג נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

עמ"ת 3678-06-15 ג(אסיר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט יונתן אברהם
העורר	ס ג
נ ג ד	
המשיבה	מדינת ישראל

- ערר על החלטת בית משפט השלום בטבריה (כבוד השופט ניר מישורי לב טוב) אשר ניתן במ"ת 26705/05/15 ביום 27/05/2015 -

החלטה

רקע

כנגד העורר הוגש לבית משפט קמא כתב אישום המייחס לו 9 עבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 א לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), 6 עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים) התשמ"ב - 1982 (להלן: "**חוק התקשורת**") וכן עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בכתב האישום נטען כי בתאריך 22/12/14 ניתן על ידי בית משפט השלום בנתניה צו הגנה, לפי חוק מניעת אלימות במשפחה, בו נאסר על העורר בין היתר להטריד את המתלוננת/רעייתו ואת בנם המשותף.

צו זה הוארך ביום 11/01/15 למשך שלושה חודשים ובתאריך 21/04/15 הוצו בשישה חודשים נוספים.

כן נאמר כי במועד 01/03/15 התקשר העורר מהכלא לטלפון הנייד של בנו, ביקש את סליחתו ואמר לו שהכל יהיה בסדר. הבן הודיע לו שלא יתקרב אליו או אל המתלוננת וניתק את השיחה.

כעבור מספר דקות, חזר והתקשר אל הבן מספר פעמים וזה לא ענה לשיחות, עד שבניסיון האחרון ענה הבן והודיע לו שיפנה למשטרה אם יתקשר שוב.

עוד נכתב בכתב האישום כי בתאריך 19/03/05 (צריך להיות 19/03/15 - י.א.), שלח העורר למתלוננת פרחים בצירוף ברכה בה נרשם שהוא אוהב אותה.

בתאריך 01/05/15 בשעת צהריים, התקשר העורר אל הטלפון הנייד המשמש את המתלוננת, מטלפון ציבורי בכלא והיא לא ענתה לשיחה לאחר שזיהתה כי מדובר בעורר.

כך גם נהגה המתלוננת, שעה שהתקשר אליה בתאריכים 06/05/15, 07/05/15 ו- 08/05/15.

בתאריך 08/05/15 בשעה 12.30 לערך, פנה אל המתלוננת חברו של העורר, י ז ואמר לה שהעורר ביקש למסור לה שהיא צריכה לחשוב מאה פעמים, כי הוא רוצה לחזור הביתה ואם היא לא סולחת לו, הוא ירצח אותה כי כבר אין לו מה לאבד.

יחד עם כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו בעילה של מסוכנות עקב המעשים הנ"ל.

בבקשה נטען כי לעורר שתי הרשעות קודמות בעבירות אלימות, בגין נגזרו עליו שתי תקופות מאסר ולאחרונה נידון ל-5 חודשי מאסר בגין איומים כלפי אותה מתלוננת, ואף למאסר מותנה בר הפעלה בן 5 חודשים. הרשעתו הקודמת יותר היא בגין תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו והיזק לרכוש במזיד.

החלטת בית משפט קמא

לעניין ראיות לכאורה קבע בית משפט קמא כי מתקיימת הדרישה.

בית משפט קמא מצא להביא את עדותה של המתלוננת בכל הנוגע לשליחת הפרחים.

צוין כי המתלוננת הגיעה ביום 07/05/15 להגיש תלונה, אך נמסר לה לבוא שלושה ימים לאחר מכן.

המתלוננת פרסה בתלונתה הנ"ל את התקשרויות העורר, שהיה לטענתה, מודע לצו ההגנה אשר ניתן בנוכחותו ואת פגישתה עם העד י כאמור בכתב האישום. היא ציינה כי היא מפחדת מאוד מהעורר והיא מחזיקה ברשותה גז פלפל בתיק להגנה.

בית משפט קמא מצא שעדותה זו קיבלה חיזוק בעדות בנה א מיום 01/03/15 בדבר הפרטים הנוגעים אליו בכתב האישום, בקשר לשיחות מהעורר אליו.

בית משפט קמא ציין שהעד י ז אישר אמנם שהעורר התקשר אליו וביקש שידבר עם המתלוננת ויאמר לה שהוא רוצה לחזור למשפחה וכי אינו שותה יותר אלכוהול, אך הכחיש כי מסר למתלוננת איום מהעורר, כמפורט בכתב האישום.

העורר עצמו, כך ציין בית משפט קמא, אישר בחקירתו שנכח בדיון ביום 21/04/15 בו הוארך הצו, אך טען שלא קיבל פרוטוקול ולא ידע מה הוחלט בדיון. הוא גם אישר ששלח את י אל המתלוננת למסור לה כי הוא מצטער ומבקש לחזור למשפחה ולהתחיל טיפול זוגי. כן הודה ששלח לה פרחים ורשם שהוא אוהב אותה וכן שהתקשר למכשיר הנייד שלו המסתתים בספרות 173 כדי לבדוק אם מישהו משתמש בו.

בית משפט קמא ציין גם את הוצאת צו ההגנה ביום 22/12/14, אשר תוקפו הוארך ביום 01/01/15 עד ליום 11/01/15.

והוארך שוב באותו מועד עד ליום 10/04/15, שעה שהעורר נכח בדיון.

כן צוין כי ביום 21/04/15 הוארך תוקף הצו בשישה חודשים נוספים, שוב בנוכחות העורר.

בית משפט קמא קבע כי עבירות הפרת הצו המיוחסות לעורר בכתב האישום נעברו בזמן שהצו היה תקף ומכאן מצא כי לכאורה קיימות ראיות טובות לתוקפו של הצו והיות העורר מודע לתוכנו, עת יצר קשר עם המתלוננת ובנם פעם אחר פעם.

אשר לשאלה אם ידע העורר ששיחותיו למנוי הטלפון המסתיים בספרות 173, קבע בית משפט קמא כי לכאורה ידע העורר שהמכשיר בחזקת המתלוננת ובשלב זה טרם שמיעת העדויות, לא הוכח בפניו כי עובדה זו לא הייתה מצויה בידעתו.

אשר לעבירות האיומים, קבע בית משפט קמא כי עדותה של המתלוננת אמנם עומדת בסתירה לעדות העורר י בנוגע לאיומים, אך אם ייתן בית המשפט הדן באישום אמון בעדותה ויעדיפה על פני עדות י, אשר אין חולק כי הינו חברו של העורר, הרי שקיים פוטנציאל להרשעה בגין עבירה זו.

בית משפט קמא קבע כי הגם שהוכחת אמירת הדברים על ידי י אינה מהווה תשתית מספקת להרשעה כשלעצמה, הרי שבית משפט שידון באישום עשוי למצוא את העורר אשם בדיון, אם יתרשם כי לעד י אין כל אינטרס באמירת הדברים ביוזמתו בלבד.

יחד עם זאת, קבע בית משפט קמא כי פוטנציאל ראייתי זה מוגבל ואינו במדרג הגבוה, זאת בהתייחס לעבירה ובהתחשב בכך שי הינו עד תביעה.

אחרי כל אלה קבע בית משפט קמא כי נתקיימה דרישת קיומן של ראיות לכאורה.

אשר לעילת המעצר קבע בית משפט קמא כי נתקיימה עילת מעצר בשל מסוכנות בשני טעמים עיקריים.

ראשית, משום שמדובר בעבירות בתוך המשפחה וקיימת עילת מעצר סטטוטורית לפי סעיף 21 (א)(1)(ג)(5) לחוק המעצרים.

שנית, נוכח הזלזול המופגן הנשקף ממעשי העורר כלפי הוראות בית המשפט, זאת לאחר שנכח בשני דיונים בהם הוארך צו ההגנה, מה שמלמד על העדר מורא מן החוק ורשויות החוק ולעניין זה מצא בית משפט קמא להסתמך גם על הרשעתו הקודמת בתקיפת שוטר.

עוד קבע בית משפט קמא כי העורר מגלה אובססיביות כלפי המתלוננת, ממשיך בחיזוריו החוזרים ונשנים וכי המתלוננת מדווחת על חששה ממנו, עד כדי הצטיידותה בגז פלפל להגנתה.

עוד צוין בית משפט קמא את הרשעתו הקודמת של העורר בגין איומים ברצח המתלוננת ובנם.

אחרי כל אלה קבע בית משפט קמא כי מתקיימת עילת מעצר.

בבואו לדון בחלופת המעצר ונוכח בקשת הסנגור כי העורר ישוחרר בתנאי הרחקה מהמתלוננת ובנם בלבד, קבע בית משפט קמא כי לאור עילת המעצר ומסוכנותו הגבוהה של העורר כלפי המתלוננת ובנם, אין בידו לקבל את חלופת המעצר המוצעת הנ"ל ככזו שיש בה להבטיח את שלום המתלוננת ובנם או להפחית מהמסוכנות לרמה המאפשרת שחרורו.

נוכח האמור, הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

טענות העורר

ב"כ העורר טען מחד, לגבי עבירת האיומים וומאידך, לגבי העבירות האחרות .

לגבי עבירת האיומים, נטען כי מתקיים חסר ראייתי מהותי להשגת הרשעה, שכן, אפילו יאמין בית משפט קמא לעדותה של המתלוננת כי י העביר אליה איום מצד העורר, הרי שלא ניתן להוכיח כי כך אכן כך עשה העורר. לטענתו, הין י והן העורר הכחישו בעדותם במשטרה כי נשלח איום או הועבר איום ועל כן לא ניתן להוכיח את הטענה כי **העורר** (להבדיל מי) הוא שאיים, באמצעות י. נטען כי כנגד י לא הוגש כתב אישום והוא אף לא נחקר באזהרה כחשוד באיום.

אשר לעבירות ההטרדה והפרת הצו, נטען תחילה כי אין בחומר החקירה ראייה לכך כי העורר ידע שהטלפון אליו התקשר, משמש את המתלוננת וכן נטען כי מדובר בטלפון שמספר המנוי שלו הינו של העורר עצמו.

אשר לצווי ההגנה שניתנו, נטען כי ביום 21/04/15 הוארך צו ההגנה שניתן ביום 14/04/15, אולם צו ההגנה מיום 14/04/15 אינו נמצא בחומר החקירה ולא ברור כלל מה תנאיו והאם העורר הפר תנאי כלשהו מתוכו.

אשר למכשיר הטלפון אליו התקשר העורר, נטען כי מתוך הודעה שמסרה המתלוננת, עולה מפורשות שזה הטלפון של העורר והיא החליטה, בעודו בכלא, להעביר אותו על שמה וגם מדבריה עולה שהוא לא ידע שהטלפון נמצא בשימושה. נטען כי אין ראייה כלשהי לכך שהעורר ידע שהטלפון אליו התקשר הוא בשימושה של המתלוננת.

עוד נטען כי נוכח חיובה לשלם לה סכום כספי של 2,700 ₪ מיד עם שחרורו, הרי שיש לה גם מניע להגשת התלונה וגם בכך יש להתחשב.

בנסיבות אלה, נטען כי כל שנותר הוא שיחות הטלפון של העורר עם בנו, שגם בהן כלל לא איים על פי תוכנם וספק אם הן מקימות עילת מעצר.

עוד נטען כי במקרים חמורים יותר בעבירות מסוג זה, בתי המשפט לא הטילו עונש מאסר ממש ועל כן כל יום שיושב

העורר במעצר, הוא מיותר, שכן, בסופו של יום לא יקבל עונש מאסר בפועל.

כן נטען כי הדיון בתיק העיקרי קבוע ליום 22/06/15, גם הוא לא לשמיעת ראיות וההליך צפוי להימשך עוד זמן ארוך.

משום כל האמור לעיל, נטען כי יש לקבל את הערר.

טענות המשיבה

ב"כ המשיבה סמך ידו על החלטת בית משפט קמא ונימוקיה.

לטענתו, סעיף 192 לחוק העונשין אינו מחייב איום ישיר של העורר אלא אף איום באמצעות אחר יכול להוות עבירה ועדותה של המתלוננת, יש בה כדי ללמד על איום שכזה.

אשר לחסר הראייתי שנטען על ידי ב"כ העורר, השיב ב"כ המשיבה כי קיימות ראיות שיש בהן כדי למלא חסר זה וביניהן עדותם של י ושל העורר כי י אכן נשלח על ידי העורר ובכך קשר עצמו העורר לאותה שליחות.

גם הניסיונות הטלפוניים להתקשר למתלוננת ולבנם יש בהם כדי להראות שהעורר הוא זה שעומד מאחורי אותה עבירת איומים וכי מדובר בפרשה אחת שעובדותיה כרוכות אלו באלו.

אשר לטענה כי העורר לא ידע שהוא מתקשר למתלוננת, הופנה בית המשפט להודעת העורר מיום 11/05/15 שורות 1-3, שם ציין:

" ... אני התקשרתי לחנות שיש לנו בנאות גולדה בנתניה, יש לנו מינימרקט ואני השארתי לה הודעה שאני מבקש סליחה ורוצה לחיות עם המשפחה שלי".

אשר לטענות כי הצווים ניתנו שלא בידיעת העורר עליהם, נטען כי ההחלטות ניתנו בנוכחות העורר ומתוכן הפרוטוקול עולה מפורש כי הוא היה מעורב בדיון וידע על התנאים.

אשר לטענה למניע שיש למתלוננת בשל חובה הכספית, נטען כי המתלוננת היא זו שבדיון על חלוקת רכוש המשותף הציעה למכור את החנות ולתת לעורר את חלקו ועל כן אין לקבל טענה זו של מניע.

אשר למועד הדיון בתיק העיקרי ולהמשך ההליכים באותו תיק ומישכם, נטען כי ב"כ העורר עצמו ביקש פעמיים דחייה של הדיון.

עוד נטען כי במועדים הקצרים בהם צו ההגנה לא היה בתוקף, ממילא לא יוחסו לעורר עבירות ואלו המיוחסות לו הינן במועדים בהם היו צווי הגנה בתוקף.

דין והכרעה

ראשית, מוכן אני לקבל את הטענה כי אין כיום בחומר הראיות שהוצג בפני בית משפט קמא, ראיה ישירה לכך כי העורר הוא שאיים או שלח איום באמצעות י, כלפי המתלוננת.

מוכן אני לקבל שעדות המתלוננת יכולה לכל היותר לשמש לכך י השמיע כלפיה איום, אולם, אין די בעדות זו כדי להוכיח שהאיום אכן נשלח על ידי העורר, שכן, אין חולק כי המתלוננת לא הייתה נוכחת או מאזינה לשיחת הטלפון בין העורר ליי, בה ביקש העורר מי למסור דברים למתלוננת (בין אם היו אלה איומים או דברים אחרים). י, אזכיר, הכחיש כי איים על המתלוננת בכלל, או בשם העורר בפרט. אין על כן בחומר הראיה ראיה קבילה (עדות המתלוננת על אימרתו של י אודות האיום היא לכל היותר עדות שמיעה ככל שאין העבירה מיוחסת לי אלא לעורר), לצורך הוכחת העובדה כי העורר הוא שאיים.

אשר על כן ובנוגע לעבירת האיום, מוכן אני לקבל את הטענה כי נפלה שגגה בהחלטת בית משפט קמא בנוגע לקיומן של ראיות לכאורה.

באשר לעבירות האחרות של הפרת הוראה חוקית (צו ההגנה) ו/או הטרדה באמצעות מתקן בזק, ואחר עיון בחומר החקירה, יש לטעמי לקבל חלק בלבד מטענות העורר.

אשר לידיעת העורר על התנאים הקבועים בצו ההגנה, אומר ראשית כי מדובר בצווים שניתנו בשני הליכים שונים בבתי משפט שונים.

מפרוטוקול בית משפט השלום בנתניה בתיק ה"ט 47120/12/14 מיום 22/12/14, בדיון שהתקיים שלא בנוכחות העורר, בו ניתן צו על פי סעיף 4 לחוק למניעת אלימות במשפחה, עולה כי ניתן צו האוסר על העורר להיכנס לדירתם המשותפת או להימצא במרחק קטן מ- 500 מטר מאותה דירה או מהמתלוננת או מבנם או ממקום עבודתה ברחוב *** וכן אוסר עליו להטריד את המתלוננת ובנם בכל דרך שהיא בין במישרין ובין בעקיפין.

צו זה הוארך בפרוטוקול מיום 11/01/15, בו נרשם מפי העורר:

"לאחר שבית המשפט מסביר לי את טיב ההליך ואת הצו שניתן נגדי במעמד צו אחד, אני מסכים להארכת תוקף הצו לשלושה חודשים".

על יסוד הסכמה זו, האריך בית משפט השלום בנתניה את הצו עד ליום 10/04/15.

האמור לעיל מלמד כי הגם שהעורר לא נכח בישיבת 22/12/14, הרי שמהות ההליך שנתקיים בבית משפט השלום

בנתניה, טיבו וכן תנאי הצו שניתן נגדו במעמד צד אחד הובהרו לו כדבעי והוא היה מודע להם.

לעומת זאת, עיון בפרוטוקול הדיון של בית משפט השלום לענייני משפחה בפתח תקווה בתיק ה"ט 17276/04/15 מיום 21/04/15, מלמד, כי מדובר בפרוטוקול הדיון במעמד שני הצדדים.

עוד ניתן ללמוד ממנו, כי נתבקש בו על ידי המתלוננת צו הגנה וכי העורר נכח במעמד הדיון וכך גם בנם של השניים.

במעמד אותו דיון, הכחיש תחילה העורר כי הוא לוקח סמים, אולם מאוחר יותר לשאלת בית המשפט, הודיע שהוא רוצה ללכת לגמילה משתיית אלכוהול לאחר שישתחרר.

לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים באותו דיון, האריך בית המשפט צו הגנה שניתן כנגד העורר ביום 14/04/15 לפרק זמן של שישה חודשים נוספים, מיום הדיון 21/04/15.

נכון הוא כי פרט למונח "צו הגנה" לא פורטו באותה החלטה תנאים ספציפיים.

בראשית ההחלטה נאמר כי מדובר בבקשה להארכת צו הגנה שניתן כנגד העורר ביום 14/04/15, ככל הנראה במעמד צד אחד בלבד, ללא נוכחות העורר.

ככל שחיפשתי בחומר החקירה, לא מצאתי את ההחלטה שניתנה במעמד צד אחד ביום 14/04/15 ובה ככל הנראה פורטו תנאי צו ההגנה.

ביקשתי מב"כ המשיבה לעשות חיפוש במהלך הדיון וגם הוא לא מצא את ההחלטה הנ"ל וככל הנראה החלטה זו לא נאספה על ידי משטרת ישראל כחלק מחומר החקירה.

עיינתי גם בהודעתו של העורר הנוגעת לעניין זה מיום 11/05/15.

בתחילת חקירתו, שורה 1 ואילך, הכחיש שאיים על אשתו או שלח אחר שאיים עליה וכמצוטט לעיל, העיד:

"אני אומר לך שאני התקשרתי לחנות שיש לנו בנאות גולדה בנתניה, יש לנו מינימרקט ואני השארתי לה הודעה שאני מבקש סליחה ורוצה לחיות עם המשפחה שלי".

בהמשך, בשורה 5 ואילך, העיד:

"אני הייתי בימ"ש ביום 21/04/15 ולא קיבלתי בכלל פרוטוקול ואני לא יודע מה קיבלתי שם בכלל ואני פניתי לעו"ס ... ואמרתי להם שאני לא קיבלתי פרוטוקול בימ"ש ואני לא יודע מה היה שם ולא נתנו לי שם תשובה ואמרו לי שבימ"ש צריך לשלוח לצלמון וכל יום אני מברר אם הגיע ולא הגיע".

הנה כי כן, גם מעדותו זו כל שניתן לדלות הוא, כי נכח בדיון ביום 21/04/15 ואפילו אם אצא מתוך הנחה שקיבל את פרוטוקול הדיון באותו מעמד, בניגוד לעדותו לעיל, עדיין לא פורט בפרוטוקול הדיון מהם תנאי צו ההגנה אשר ככל הנראה פורטו בפרוטוקול הישיבה שנתקיימה מספר ימים קודם לכן במעמד צד אחד ושלא בנוכחות העורר. גם לא נאמר בפרוטוקול זה (כפי שנעשה ע"י בית המשפט בנתניה) כי מהות ההליך וטיבו הוסברו לעורר.

משכך ומשכל מה שניתן להוכיח באמצעות חומר החקירה הוא כי העורר ידע שניתן נגדו צו הגנה, שלא שידע מהם פרטיו, ובלא שבחומר החקירה יש ראיה כלשהי לכך כי העורר ידע שצו ההגנה זה כולל איסור יצירת קשר עם המתלוננת, ספק רב אם ניתן להשיג הרשעה בעבירות של הפרת צו כאמור.

אזכיר כי העבירות המתייחסות להפרת צו בגין שימוש במתקן טלפוני המתייחסות לחודש 05/2015, מועדיהם מאוחרים לפקיעת צו ההגנה הראשון שניתן בבית המשפט בנתניה ופקע ביום 10/04/15.

כמו כן יש בסיס לטענה כי העורר לא ידע שמספר המנוי אליו הוא מתקשר מצוי בשימושה של אשתו.

לפי עדותו המשטרה, מספר המנוי אליו התקשר העורר בחודש מאי הינו בבעלותו. תמיכה לכך כי לא ידע בינתיים הועבר מספר זה לבעלות המתלוננת ניתן למצוא דווקא בעדותה של המתלוננת שסיפרה כי לאחר שהוסכם על חלוקת הרכוש, היא פנתה לחברת הטלפון והעבירה את המנוי על שמה. אין בחומר החקירה ראיה לכך כי העורר ידע על שינוי זה. גם מהפניית ב"כ המשיבה לתחילת הודעת העורר במשטרה, לפיה התקשר **לחנות** והשאיר הודעה לא ניתן ללמוד כי הטלפון בחנות הינו מספר המנוי שלא. לא יהיה מיותר לציין כי בהודעתו במשטרה אמר שאת הטלפון הסלולרי שלו השאיר במגירה והתקשר אליו רק כדי לבדוק אם משהוא אחר משתמש בו. לפי כתב האישום, לאף אחת משיחות אלו שקויימו בחודש מאי לא ענתה המתלוננת, כך שגם בדרך לא ניתן לטעון כי ידע שהיא זו המחזיקה בטלפון.

השאלה הבאה היא מה באשר למעשיו של העורר המפורטים בכתב האישום, שנעשו קודם לכן, היינו בחודש 03/2015, הלא הם שיחת טלפון ביום 01/03/15 לבן שנותקה על ידו, ניסיונות להתקשר מספר פעמים נוספים ובסופו של דבר שיחה נוספת בהמשך אותם ניסיונות באותו יום, אחרונה, בה הודיע הבן לעורר כי אם יתקשר שוב הוא יפנה למשטרה.

כמו כן, משלוח פרחים למתלוננת ביום 19/03/15, בצירוף ברכה בה נרשם על ידי העורר כי הוא אוהב אותה.

על אלה חוסות הוראות צו ההגנה הראשון שניתן על ידי בית משפט השלום בנתניה אשר תוקפו טרם פקע במועד זה. לגביהם קבעתי לעיל כי תנאי הצו ידועים היו לעורר.

משכך, אני מקבל חלקית את הערר בעניין ראיות לכאורה וקובע כי רק באשר לפעולות הנ"ל, שנעשו בחודש 03/2015, הפר לכאורה העורר את הוראות צו ההגנה של בית משפט השלום בנתניה.

עילת מעצר

בעניין זה סבורני, על אף צמצומה של התשתית הראייתית לכאורה כפי שפורט לעיל, כי מתקיימת עילת מעצר.

אם מדובר היה אך ורק במעשים הנ"ל, ללא רקע קודם, יתכן שלא היה בהם די כדי להקים עילת מעצר, אולם, נוכח עברו הפלילי של העורר, העובדה שבעבר תקף שוטר ונדון למאסר לא קצר בשל כך, היותו מכור לטיפה המרה, העובדה שהורשע באיומים כלפי המתלוננת בעבר ונדון למאסר בפועל, העובדה שהוצא נגדו צו שאסר עליו ליצור עמה כל קשר ובכל זאת ניסה לפי עדותו לייצור עמה קשר (השאיר הודעה בחנות לפי עדותו) וכן יצר קשר עם בנו, בניגוד לצו, הכל מקום בו תלוי ועומד נגדו גם מאסר מותנה בנוסף למאסר של 5 חודשים שקיבל בגין עבירת האיומים, הרי שבהצטברות כל העובדות הללו, סבורני כי עילת מסוכנות מצד העורר כלפי המתלוננת ובנם, מתקיימת גם מתקיימת.

הערר לעניין זה נדחה על כן.

חלופת המעצר

תמים דעים אני עם בית משפט קמא כי חלופת המעצר שהוצעה, היינו מתן צו הגנה בלבד, כפי שהיה בעבר אין די בו כדי להשיג את מטרת המעצר.

הדבר נכון שבעתיים מקום בו ניסיון לנו כי העורר אינו שומר על תנאי הצו.

בנסיבות אלה, לא שגה בית משפט קמא כאשר קבע כי אין מדובר בחלופה ראויה.

לדידי, אין עולה מהחלטת בית משפט קמא, כי לא תשכון שום חלופה בעניינו של העורר ועל כן, ככל שתימצא חלופה אחרת, לעורר עומדת הזכות לפנות בבקשה לעיון חוזר ולהעמידה במבחן שיפוטי.

סיכום

הערר מתקבל חלקית לעניין התשתית הראייתית לכאורה כפי שפורט לעיל ובכך בלבד. יתר טענות העורר נידחות.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ' סיוון תשע"ה, 07 יוני 2015, בהעדר
הצדדים.